`

Köszöntő

Kedves Olvasók!

Ez az idei évfolyam harmadik, a nyári szünet előtti utolsó hírlevele, legközelebb a következő tanévben jelenik meg tudósításunk. Továbbra is különböző iskolai programokról, utazásokról és versenyekről számolunk be, a cikkeket diákjaink és tanáraink írják.

Jó olvasást és szép nyarat kíván a szerkesztőség nevében: Cserép Szilvia és Bakonyi Gergely

Országos Középiskolai Tanulmányi Verseny

Az idei tanévben is sok diákunk megmérettette magát az OKTV különböző tantárgyi fordulóin. Döntőbe jutottak az alább felsorolt indulók. Büszkén és további sikereket kívánva gratulálunk nekik és felkészítő tanáraiknak!

Tantárgy	*helyezés*	*név*	*osztály*	*felkészítő tanár*
Angol nyelv II.	2.	**Raszler Máté**	13.B	Bálint Gábor
Angol nyelv II.	3.	**Morgunova Ekaterina**	13.IB	Szabadkai Bernadett
Spanyol nyelv	4.	**Miklósi Sára**	13.A	Velényi Dóra
Német nyelv II.	19.	**Joó Virág**	13.C	Kovácsné Papp Ida
Matematika II.	37.	**Losonczy Gábor**	13.A	Gróf Andrea
Francia nyelv	32.	**Morgunova Ekaterina**	13.IB	Csorvásiné Ősi Judit
Orosz nyelv	7.	**Laki Dóra**	12.B	Jéri Lilla
Orosz nyelv	8.	**Hajdara Botond**	13.IB	Jéri Lilla
Orosz nyelv	11.	**Kemsei Fruzsina**	13.IB	Jéri Lilla

`

Vers

…A kör…

…S elindul újra, körbejár a bűvös
Forgás, s kerengnek éltető erők.
Az óra karja újra új idők
Felé mutatva jár, s lapjára hűvös,

Jeges fényeknek árnyas ezre tűndös.
S e fények oly kegyetlenül merők,
Akár a múlt letűnte, ámde ők
Megállnak, ó, s velük megáll a bűnös

Keringés. Majd elindul újra s újra
A pusztulás s az ébredés köre.
A szél a fákat újra körbefújja,

Megint körözve int az Isten ujja,
Megint kering az élet vérköre.
S világ-bezárva körbeér vele…

(és megint elölről a címmel együtt)

Kovács Dániel 11. B

`

Programok

Food Not Bombs

November óta néhány osztálytársammal kéthetente járunk ételt osztani a rászorulók részére. A Food Not Bombs mozgalom keretében osztunk meleg, vegetáriánus és vegán ételeket, míg próbáljuk felhívni a figyelmet a szegénység, hajléktalanság és pazarlás problémájára. Ennél fogva akcióink egyben békés demonstrációk is. Fontos megjegyezni, hogy a kezdeményezés alulról jövő és önkéntes. Szinte csak adományokból főzünk, és csak olyan hozzávalókat, eszközöket veszünk, amik tényleg szükségesek, mert a szervezet adományoktól függ.

Ahogy már említettem, minden második hétvégén tartunk ételosztást. Szombatonként megyünk piacozni a Vásárcsarnokba és a Fehérvári úti piacra, ahol próbálunk minél több kidobásra ítélt zöldséget és gyümölcsöt megmenteni. Szerencsére sok kofa készségesen segít, és odaadja nekünk azokat az alapanyagokat, amiket már úgyse tudna eladni. Ennek ellenére is sokszor nem kapunk elég alapanyagot, ilyenkor megnézzük, hogy van-e valami használható a kukáknál, és csak ezután veszünk bármit is. Ha megvan minden, akkor elcipeljük az anyagokat egy, a Ráday utcában lévő kollégiumba. A főzés másnap reggel 10 órakor kezdődik a kollégium konyháján. Nagyon sok érdekes emberrel találkoztunk már ezen a pár hónap során. Szinte mindig jönnek külföldiek is segíteni. A közös zöldség pucolás remek lehetőséget ad arra, hogy elbeszélgessünk másokkal és megismerjük őket. Általában főzünk egy nagy lábos zöldséglevest és krumplistésztát, de legtöbbször mindig van még egyféle főétel, sütemény, tea és/vagy kávé, valamint zöldség- és gyümölcssaláta is, attól függ, hogy milyen alapanyagokat sikerült beszerezni az előző nap. Mostanában nagyon sok ruhaadományt is kapunk, ezért elindítottuk a Clothes Not Bombs mozgalmat is, tehát a

`

rászorulók már ruhát is kaphatnak tőlünk. Mire megfő minden már 3-4 óra felé járunk, tehát összepakolunk és elindulunk a Boráros térre, ahol körülbelül 80 ember vár már ránk szép, rendezett sorban. Fél óra múlva, mire minden lábos kiürül, és minden has megtelik, visszamegyünk a kollégiumba mosogatni.

Ételosztás során közeli kapcsolatba kerülünk olyan emberekkel, akiknek az életük rosszabb, mint a miénk; sokuknak nincsen mit enniük, nincsen hol aludjanak és nincsen egy helyük, amit otthonnak hívhatnak. Az ember elkezdi átértékelni az életét egy ilyen találkozás során, és értékelni azokat a dolgokat, amiket birtokol, ahelyett, hogy olyanokat akarjon, amik nincsenek meg neki. A rászorulók hálája miatt éri meg ezt csinálni, még akkor is, ha nem tudják kifejezni azt szavakkal, csak az arcukról tudjuk leolvasni. Habár, néha elég megterhelő ez az élmény. Például akkor, amikor egy ember elmeséli nekünk a történetét, arról, hogy hogyan lett azzá, aki ott áll a sorban meleg ételre várva. Testközelből megtapasztalunk, olyan globális problémákat, mint a szegénység és hajléktalanság. Rájövünk, hogy ez a valóság, ez a való világ, és hogy mi milyen szerencsések is vagyunk igazából.

Ez egy nagyon értékes tapasztalat volt számomra és a jövőben is rendszeresen járni fogok. Bátran merem ajánlani mindenkinek, hogy jöjjön és segítsen, mert tényleg megéri!

Gy.K.,12.IB

Föld napja a Mandulásban

Föld napja alkalmából Perbálra látogattunk, ahol osztálytársainkkal együtt a helyi általános iskola diákjai számára akadályversenyt rendeztünk. A gyerekek a játékok során betekintést nyerhettek az újrahasznosítás és a környezettudatos élet rejtelmeibe, így a szórakozás mellett természetesen jutott idő a tanulásra is.

A perbáli iskola fiatal tanulói lelkesen járták végig a közeli hegyoldalon elhelyezett négy állomást, melyeken egyaránt szembesültek fizikai és szellemi kihívásokkal. Ügyességüket és a témában való jártasságukat többek között kvízkérdések és fűszerfelismerés során bizonyíthatták, míg kreativitásukat versírással és táncolással élhették ki.

`

Egyik kedvenc részünk a napban az volt, amikor az elsősök a földhöz szóló jókívánságaikat felolvasták, majd hagyományosan egy botra tűzték kidíszített szalagjaikat. Örömmel láttuk, hogy már ilyen fiatal korban szívükön viselik a perbáli kisgyerekek a föld sorsát, és hogy aktívan részt vettek az általunk szervezett játékokon.

Segédkezésünkért nagy tapsot, sok köszönetet és még ajándék csokit is kaptunk a perbáli iskola tagjaitól. A nap végén a programok után sok tapasztalattal és egy jó élménnyel tértünk haza, és várjuk a jövőre is megrendezésre kerülő perbáli kalandot.

Károlyi Bianka, Farkas Nikolett, Somlai Renáta
12. IB

Webster egyetem – Nyílt nap Ausztriában

Április 23-án nem mindennapi osztálykiránduláson vettünk részt. Lehetőségünk nyílt arra, hogy egy külföldi egyetemet látogassunk meg. A Webster Egyetem globális egyetemhálózat, így világszerte megtalálhatóak a Webster kampuszok. Mi Bécsbe kaptunk meghívást, ott tekinthettünk bele egy külföldi egyetem mindennapjaiba. Az osztályunkban sokan fontolgatják a külföldön való tanulás lehetőségét, ezért ez a nyílt nap nagyon hasznos volt számunkra. Alkalmunk nyílt belülről megfigyelni az egyetem működését, részt vehettünk egy érdekes rocktörténeti órán, és ismerkedhettünk az egyetemi légkörrel. Idegenvezetőink, ott tanuló diákok voltak, így nem csak átlagos körbevezetésben volt részünk, de a tapasztalataikat is megosztották velünk, valamint válaszoltak a kérdéseinkre. Az egyetemi látogatásunk után, a belvárosban bóklászhattunk lazításképpen. Végül az Albertina múzeumba vezetett utunk, ahol megnéztük a Monet-tól Picasso-ig című kiállítást. Élmény volt közösen részt venni ezen

`

a kultúrprogramon, és együtt elmerülni a múlt nagy festőinek művészetében. Nagyon jó lehetőség volt ez a bécsi utazás az osztály számára, úgyhogy hálásak vagyunk mind a szervezésért, mind pedig a szívélyes fogadtatásért.

Kovács Flóra 12. IB

Fatábor

Április elején indultunk útnak volánbusszal Nemesnádudvar felé. Az aggódó szülők és osztályfőnökünk rossz idővel fenyegetettek, de szerencsére ragyogó nappalok és langyos éjszakák váltották egymást.

A Knáb Panzióban szálltunk meg, ami kitűnő lehetőségeket nyújtott a sportolásra vagy meghitt beszélgetésekre. Biciklivel és gyalog is felfedezhettük a falut, habár az első opció nem bizonyult tartósnak a leeresztett kerekek és mozgó kormányok, ülések miatt.

A tanárok szoros időbeosztást terveztek nekünk, kvízek és vetélkedők sorozata várt ránk, valamint egy német nyelvű előadás az Ungarndeutsches Bildungszentrumban, valamint egy magyar nyelvű beszámoló meghallgatása a méhek életéről és szaporodásáról.

Kicsit belekóstolhattunk a falusi élet szépségeibe, ellátogattunk egy közeli tanyára, ahol friss házi tejjel kínáltak minket.

Hamar elérkezett a tábor utolsó napja, amikor fel kellett kutatnunk a mások szobájában hagyott holmijainkat, ez bizonyult a legnagyobb kihívásnak. Búcsút kellett intenünk Nemesnádudvarnak.

Ez a pár nap remek alkalom volt egymás megismerésére és közös emlékek gyűjtésére.

Egri Natália 9. C

`

Az építészeti sétáról

Budapest épületeivel, híres látványosságaival már mindannyian találkoztunk. Ki ne ismerné a Budai várat, vagy látta volna a Szépművészeti Múzeumot? Még ha sokan legtöbbször csak a buszról, autóból kémleljük is ezeket a csodálatos épületeket, kétségtelenül hozzátartoznak Budapest látképéhez és történelméhez. S mégis, olykor hajlamosak vagyunk megfeledkezni róla, milyen gyönyörűvé tehet egy várost egy-egy ember alkotta építészeti remekmű. Erre emlékeztetett bennünket az építészeti séta.

Belvárosi túránkat Takács Bence tanár úr vezetésével a Szépművészeti Múzeum megtekintésével kezdtük. Személy szerint nagyon kedvelem a Múzeumot, állandó kiállításain számtalanszor részt vettem már, ahogyan időről időre ellátogatok az időszaki tárlatokra is, azonban a séta során vettem szemügyre először az ismerős épületet építészeti szempontból. Először a Barokk-, a Reneszánsz- és a Márvány csarnok (utóbbi neoreneszánsz stílusú) csodálatos mennyezetei és falai között sétálva figyelhettük meg, hogyan változtatták, alakították a termek kinézetét a különböző korstílusok. Ezután az állandó kiállítás képtáraiban mutatott rá az idegenvezetőnk, milyen hatást gyakorolt a korszak festészetére az uralkodó építészeti stílus; a képeken mikor, mekkora szerep jutott az épületeknek; és hogyan járult hozzá egy-egy festészeti kompozícióhoz egy épület vagy egy városi látkép.

A Szépművészeti Múzeum elhagyása után utunk a belváros utcáin folytatódott, ahol csatlakozott hozzánk a séta idegenvezetője, valamint Salamon Attila tanár úr is. A Március 15. téren négy csapatra oszlottunk, és a Belvárosi Plébániatemplom gótikus valamint barokk stílusjegyeinek felismerése után a tér talajszint alatti épületmaradványait figyelhettük meg, amelyek még a régi római korból maradtak ránk. Félelmetes elgondolni, hogy napjában emberek százai sétálnak végig a téren, talpuk alatt ezekkel a csodás történelmi emlékekkel, anélkül, hogy akárcsak egy pillantást is vetnének rá.
A négy csapat az első feladatokat a Péterffy-palota előtt kapta meg, ami Pest egyetlen eredeti formáját őrző barokk épülete. A palota ma a Százéves étteremnek biztosít teret, valamint emléktábla őrzi rajta a híres 1838-as pesti árvíz magasságát.

A palota után két politikailag jelentős épületet néztünk meg kívülről: a Fővárosi közgyűlés épületét valamint a Pesti városháza épületét, a lenyűgöző belső csarnokokkal együtt. A belső csarnokok érdekessége, hogy régen kivégzéseket tartottak bennük.

A barokk valamint gótikus épületek után a Szervita tér három szecessziós épületét csodáltuk meg. Az első a volt Török-bankház volt, ami ma üzletházként funkcionál és a homlokzatán látható színes mozaik kapcsán vált ismertté. A második épület a Rózsavölgyi-ház, ami szintenként tagolt és egyszerre működik irodaházként, lakóházként és üzletházként, valamint a homlokzatán stilizált népművészeti motívumokkal ékesített, színes sávok teszik

`

jellegzetessé. A harmadik a Szénássy és Bárczai Áruház volt.

Utolsó előtti állomásunk a Szent István Bazilika, Budapest legnagyobb és legjelentősebb keresztény temploma volt. A neoreneszánsz stílusú épület kulturális, építészeti és vallási szempontból is az egyik legjelentősebb épület a fővárosban. A timpanon alatti párkányon a következő latin felirat olvasható: *EGO SUM VIA, VERITAS ET VITA* (Én vagyok az út, az igazság és az élet).

Végső állomásunkon, az Erzsébet téren mind egy szökőkút köré gyűltünk, ahol a csapatok megkapták az utolsó feladatokat: épületeket, tereket és pályaudvarokat kellett felismerni régi fényképekről, valamint meg kellett válaszolni néhány kérdést a látott épületekkel kapcsolatban. A túra állomásai között többször is kaptunk feladatokat, például le kellett rajzolni a Szervita téri három épületet, vagy felismerni egy-egy következő állomásunk remekművét, viszont a túra végén kaptuk a legtöbb feladványt, ami végül a csapatok pontversenyét is eldöntötte, és kiváló lezárást jelentett a séta végén.

Összességében nagyon hangulatos és kellemes sétán vehettünk részt, az épületek gyönyörűek voltak és egyediek, az idegenvezetés pedig érdekes volt. Egy ilyen csodaszép pénteki napot vétek is lett volna a négy fal között tölteni, főként, hogy ilyen káprázatos város épületei között járkálhattunk. Egyedülálló lehetőség volt ez a túra, örülök, hogy részt vettem rajta.

Várady Gerda
11. B

Kirándulás

A 12. B osztály márciusban kétnapos tavaszi kirándulást tett Nagykovácsiban, a Sztrilich Pál Cserkészparkban. Este különleges feladattal szembesültek az osztály bátor tagjai: egy szobából kellett trükkösen elrejtett eszközök segítségével kiscsoportonként kiszabadulni, és mindez természetesen időre ment. Emellett az osztályunkban nagy népszerűségnek örvendő lézerharcon lehetett részt venni, csak most különlegessé tette a programot a hatalmas bozótos szabad terület és a csillagtalan éjszaka. Az izgalmas futós-rejtőzködős játékot éjszakába nyúló társasozás és kártyázás követte.

Másnap a parkban tartottunk egy rövidebb, sétálós akadályversenyt. Aztán meghívott előadó segítségével kevéssé ismert kisfilmeket tekintettünk és vitattunk meg.

Constantinovits Milán

`

Egyperces néma mosolygás

Múlt hét pénteken (05. 17.), a 4. óra utáni szünetben, az aulában olyan gyűlés vette kezdetét, ami diákok és tanárok arcára is mosolyt csalt. Száva Antal (12.A), Galambos Zsolt (12.A) és jómagam az előző héten a mosolygásért kampányoltunk egy angolórai projekt keretében, amelynek csúcspontja a pénteki összejövetel volt. Több úton is próbáltuk híresztelni az eseményt, de egyikünk sem gondolta volna, hogy annyi ember eljön. Ennek ellenére legalább százan gyűltek össze! Igazából nem készültünk különösebb programmal, csak egy rövidebb beszédet mondtunk a céljainkról és a gyűlés okáról. Majd belecsaptunk a lecsóba és elkezdődött az 1 perc mosolygás! Cukordobálással próbáltuk a komorabb diákokat is megmosolyogtatni. Végül kiválasztottuk a legszebb mosolyú királynőt és királyt, akik Kovács Zsófi (10.B) és Kiss András tanár úr lettek. Kijelenthetjük, hogy sikeres volt a gyűlés, hisz százak vidám arcát láthattuk! Ezúton is köszönjük a részvételt, és ne felejtsetek el mindig mosolyogni! :)

Lippai Gergely 12. A

Április 27.

Április 27. szombat reggel negyed kilenc. Én és két csapattársam öltönyben feszítünk az iskola aulájában. Hogy mire vártunk az iskolában szombat reggel? Természetesen arra, hogy elkezdődjön a Karinthy által szervezett idei DEBUT angol nyelvű vitaverseny. Előtte még sosem vettem részt ilyen jellegű versenyen, és be kell vallanom, hogy egy kicsit idegesen álldogáltam ott, de szerencsére elkezdett szállingózni a többi versenyző, így másra terelődött a figyelmem. Elbeszélgettem néhány régi ismerőssel, majd Takács Tanár úr rövid megnyitója után kezdetét vette a verseny. Idén kilenc csapat vett részt, ebből négy karinthys. Egy csapat három emberből állt, egy vita pedig két csapat között zajlott a szigorú, Karl Popper-féle vitarendszer szabályai szerint. A legtöbb csapatnak két vitán kellett részt vennie a selejtezőben. A téma minden esetben a következő volt: Vandálok a graffitisek avagy sem?

`

Az első körben az Árpád Gimnázium tanulóival kerültünk össze, akiket igen szoros küzdelemben végül 2-1-re legyőztünk. A második körben a Karinthy egy másik csapatával kerültünk össze, akiket szintén sikerült legyőznünk, így méltán remélhettük, hogy döntősök leszünk. Ebédre pizzát kaptunk, majd következett a public speaking verseny, amelyet idén rendezett meg az iskola először. Ezen a versenyen is elindultam tízegynéhány másik emberrel együtt. A verseny célja az volt, hogy egy 4-5 perces beszédet adjunk elő minél jobban. Tartalmi megkötés nem volt, ezért a legkülönfélébb témákról hangzottak el beszédek. Volt, aki az antiszemitizmusról beszélt, más a március 15-ei ünnepséget elmosó esőről, de hallhattunk egy idegen invázió leverésére buzdító szónoklatot is. A versenyt végül karinthys diák, Bicskei Dániel nyerte meg, egy kiválóan felépített és előadott beszéddel a magunkba vetett hitről. Ezután következhetett a vitaverseny döntője. Három csapat is ugyanannyi ponttal végzett a selejtezőkben (köztük két karinthys!), de az egyéni pontszámok alapján a mi csapatunk és a Fazekas gimi csapata került a döntőbe. Itt már más volt a téma: A tehetség fontosabb a sikerhez, mint a kemény munka?

Kimerítő vita után végül a Fazekas csapata került ki győztesen. Én személy szerint nagyon élveztem az egész napot, a szervezés mindkét verseny esetében hibamentes volt. A bírók korrektül pontoztak, elmondták, hogy miben hibáztunk, és még tanácsokat is adtak a jövőre nézve. Összességében pozitív élményekkel mentem haza, és remélem, hogy jövőre is megrendezésre kerülnek ezek a versenyek. Zárásul még annyit, hogy aki szeret emberek előtt beszélni, vagy értelmesen vitatkozni, és nem riad vissza egy kis angoltól, annak azt ajánlom, hogy próbálja ki magát a versenyeken.

Breitenstein Ádám 12. A

„Sokszor van az embernek egy kiváló ötlete, de a dolog elakad, örökre elvész, mert nem tudod, hogyan add el azt. Hogyan győzzél meg másokat arról, hogy érdemes valamiben részt venni vagy érdemes valamit megvenni.

A public speaking gyakorlása az angol órán ebben is segít. De lehet, hogy ez még nem elég, illetve hogy vannak más eszközök is, amelyek ebben hasznunkra lehetnek. Ha marketinges akarsz lenni, erről fogsz az egyetemen tanulni.

Egy kicsit szerettem volna előre hozni az egyetemi tanulmányokat, már csak azért is, mert sokan soha nem fognak marketinget tanulni, viszont lesznek kiváló „áruik”. A lényeg az, hogy azt csináljuk az angol órán, hogy kis csoportokban kampányolni kell valaminek az eladásáért. Ez lehet egy konkrét, kézzelfogható termék, lehet egy pártprogram, de lehet egy mosoly is. A lényeg az, hogy minimum három különböző eszközzel próbálják meg a „terméket” eladni. Lehet ez egy plakát, szórólap, videóklip, powerpoint, vagy egy happening, ahogy ezt pénteken láthattuk.”

Sándor Éva

`

Ballagás

Ismét eljött az a nap, melyre az iskola nagyjából egyötöde legalább annyira fog emlékezni, mint az őket körülvevő szülők, nagyszülők és rokonok. A ballagás. Minden évben megrendezésre kerül ez az esemény, amely a Karinthyban nem akárhogyan zajlik. Ellentétben a megszokott ballagásokkal, nálunk este, mikor már az idő nem fülleszt meleg, kezdődik csak a ballagás. Az ötletből mindenki profitál, a meghatódott szülők, a nagyszülők hada, illetve a legfontosabbak, a hatalmas virágcsokrokkal kóválygó végzősök. Mindenki szereti a langyos esti időjárást aznap. Ezzel természetesen nem ért véget a különlegességek listája. Minden évben, az alsóbb évesek égő fáklyákkal, folyosót alkotva várják az udvarra a ballagókat. A látvány egyszerre elkápráztató és szívmelengető is. Miután a tüzes folyosót elhagyták a végzősök és leültek az udvaron egy félkört leíró hosszú padokra, következnek a műsorszámok. A Himnusz után igazgatónk, Hutai László beszéde hangzik el. Ezt követően feltűzik a ballagó osztály képviselői az iskola zászlajára szalagjaikat, amivel szimbolizálják a Karinthyban eltöltött négy vagy öt kemény, de egyszerre örömteli és színes év elteltét. Ha ezzel megvannak a szalagtűzők, következhetnek a beszédek. Az alsóbb évfolyam minden évben búcsúbeszéddel készül. Az itt eltöltött évek felelevenítésének szívhez szóló beszédei után a végzős diákok közül páran szintúgy szólnak néhány szót. A tartalom minden évben más, de az üzenet örök: elköszönni egymástól, hálásnak lenni azért a sok szép emlékért és közös kalandért, amit ők magukénak tudhatnak. A tapsvihar után mi más jöhetne, mint a minden évben hatalmas sikert arató buzogány-gyakorlat. Kiláné Czompó Ildikó testnevelés tanárnő profi koreográfusként betanított előadása következik. Ez évben megleptek minket, hiszen négy különböző színben pompázó buzogányokkal olyan mozgás- és tánckoreográfiát adtak elő, hogy mindenkinek leesett az álla. Olyannyira, hogy én, mint műsorvezető, az előre megírt szövegemben amúgy nem szereplő dicsérő szavakkal kellett illetnem az előadást. Az ünnepi műsort a Szózat zárja, de mint minden alkalommal, a ballagók szülei gyermekeik fényképezésébe kezdenek. Minden szülő a padok elől készíti el a maradandó lenyomatot és próbálja a lehető legtökéletesebb szögből megörökíteni azt, ami csak egyszer adódik egy ember életében: a Ballagás.

Dobos Martin 12. IB

`

INTERJÚ SUDÁR ANNAMÁRIÁVAL

Egy kellemes októberi délután a Karinthy Frigyes Gimnázium diákjai ellátogattak a Kerepesi (Fiumei) úti temetőbe, hogy megcsodálhassák a szebbnél szebben faragott, díszített kopjafákat, síremlékeket.

Valóban szomorú hely a temető? A temető az a hely, ahol halott emberek csontjai nyugodnak, és az élők ezen a helyszínen emlékezés céljából valamely jelképes márványkövet, kopjafát vagy egy egyszerű sírboltot állítanak nekik. Egy nemzet szemében „nagyobbnak" vélt személynek akár egy mauzóleumot is állíthatnak (lásd Batthyányiét). A halott szó hordozza az elmúlás és egyben a szomorúság jelentését is. Így jogosan vetődik fel a kérdés, hogy mégis hogyan lehet a temetőben kellemesen eltölteni egy délutánt, amikor a halott gondolata sokszor szívet szaggató érzéseket idézhet elő.

Egy kislány nem is olyan rég szintén látogatást tett iskolájával a híres budapesti temetőbe, és hasonló előadáson vehetett részt, mint a Karinthy tanulói. Amikor közelebb ment egy Arany- vagy József Attila-sírbolthoz, szíve megdobbant, és megmagyarázhatatlan érzés fogta el. „Arany János és József Attila ÉL!". Persze ez egy kicsit összezavaró: hogy élhet valaki, aki már egyszer meghalt? Ez a kislány később felnőtt lett, és még a mai napig vissza-visszajár a temetőbe, hogy átadhassa másnak is azt a gondolatot, hogy a halottak élnek, a költők, írók élnek! És azzal maradnak életben, hogy senki el nem felejti őket! Mert mit jelent egy papír teli írással a nem tudónak? Csak egy papírt.

A leányzó mára már felnőtt nem más, mint Sudár Annamária, akivel először a temetőben találkoztam, és akivel később interjút készítettem.

- *Miért fontos az irodalom szerepe?*
  Az irodalom szerepét életünkben akkor lehet érezni, amikor olvasunk a sorok között, amikor kincset jelent számunkra, hogy egy száz évvel ezelőtt élő ember alkotását olvashatjuk, mert felismerjük, hogy nem csak mi megyünk keresztül dolgokon az élet folyamán, hanem már előttünk is, és sokszor ugyanazokkal a gondokkal küszködtek, vagy akár örömnek örültek annak idején is. A felismerés pillanatában megismertük azt a személyt, aki a gondolatokat írta, és amikor megismerünk valakit, akkor élünk. Mint ahogy Descartes is felismerte a létezés jeleit: ,,Gondolkodom, tehát vagyok."

- *Miért más a mai diákok hozzáállása a szépirodalmi könyvek olvasásához, mint régen?*
  Mint, ahogy szokták is mondani, a világ felgyorsult, mint a technológia és a tudás felhalmozottság értelmében is. Ez a jelenség sokban hozzájárult ahhoz, hogy azt mondjuk, hogy nincs időnk. Nincs időnk arra, hogy mondjuk, egy délutánt eltöltsünk egy szépirodalmi könyv társaságában. Különben is semmi színes, látványos nem történik akkor, ha csak betűket nézünk. Míg, ha csak a városban van az ember mindenütt lát valamely képet, plakátot, kivetítőket, fényes díszekkel kidíszített épületeket, hát még, hogyha számítógép közelében vagyunk! Hol lát az ember ennyi képet,

`

színességet egy könyvben, hiszen csak betűk vannak?! Nem, nem csak betűk vannak, hiszen a szavak mögött értelem van, és ezek a kincset érő értelemmel rendelkező szavak, mint egy belső diavetítő a fejünkben létrehozza a színességet, a látványosságot. A kérdésre a válasz tehát az lehet, hogy ma kevesebbet használják az emberek a belső szemüket, mint a külsőt.

- *Nem kell attól félni, hogy a szépirodalmat nem olvassák többé a diákok?*
  Nem, mert hiszen, hogy egy költemény, egy mese, egy regény még mindig olyan eszközökkel bír, amelyeket más művészeti ág nem tud kihasználni, ahhoz, hogy kifejezze a gondolatokat, érzéseket. Ezek pedig a szavak és az azokhoz tartozó esztétikai kifejezőeszközök. Egy olyan belső világot lehet teremteni, amikor becsukhatjuk külső szemünket, és kinyithatjuk a belsőt. Ehhez persze sokszor segítség kell főleg a diákok számára, hogy ki tudják nyitni belső szemüket. Ilyen segítség lehet az irodalomtanár, vagy akár egy színházi látogatás, amikor közelebb kerülhetnek a diákok a szépirodalomhoz.

- *Miért nem lehet minden irodalomóra egy előadás, egy színházi bemutató?*
  Sok különbség van egy előadóművész és egy irodalomtanár között. Talán a legfontosabb az, hogy az előadóművész már egy értelmet ad a műnek. Az ő értelmezését. Ezt az állítást legjobban az támasztja alá, hogy egy-egy darabot például nem ugyanúgy adnak elő a színészek sem. Hiszen egy művet mindenki más és máshogy értelmez. Nem mindenkinek teljesen ugyanaz például a halálról a fogalma, hiszen van, akinek már közeli rokonai közül már megtapasztalta, és van, akinek még soha nem kellett átélnie, hogy mit jelent valakinek a halála. Ugyanígy, mindenkinek más és más jut eszébe, amikor egy verset olvas, vagy akár előadja egy színművész esetében. Egy színházi előadáskor pedig annak a színésznek a darabról alkotott értelmezését láthatjuk.

  Az irodalomtanárnak, pedig rendkívül fontos szerepe van abban, hogy segítse a diákokat, hogy értelmezzék a műveket különböző trükkök, példák segítségével. Továbbá, abban is, hogy ha van valamilyen értelmezésünk, akkor azt helyesen is ki tudjuk fejezni.

  A kifejezőkészség pedig a legfontosabb, akár az irodalomban, akár a hétköznapi életben. Egy szépen kifejezett gondolat felvidíthat, ha mondjuk egy költőtől olvasunk. Egy frappánsan kifejezett életérzés kifejezése segítheti barátunkat abban, hogy felismerje, hogy semmi oka a szomorkodásra, és hogy ezer dolog van az életben, ami miatt boldog lehet.

Köszönjük Sudár Annamáriának, hogy megosztotta velünk tudását, értelmezését híres magyar írók, költők, zeneszerzők életével, műveikkel kapcsolatban! Köszönjük tanárainknak, hogy megteremtették a lehetőséget, hogy elmehessünk!

Kovács Felícia 11. A

`

Csereprogramok

Szlovén csere

Iskolánkba április 4. és 7. között a szlovéniai Ljubljanából érkeztek diákok. A négy nap alatt megismerhették Budapest és néhány környező város nevezetességei mellett a magyar kultúrát is.

Az első napot városnézéssel töltöttük a fővárosban. A Hősök terétől kezdve az Andrássy úton és a Halászbástyán át a Citadelláig bejártuk egész Budapestet, de egy pillanatot sem unatkoztunk.

Másnap reggel két tetszőleges tanórát látogathattak meg a cserediákok, majd Budapestnek búcsút intve Esztergom felé vettük az irányt. Megnéztük az Esztergomi Bazilikát, majd a szlovák-magyar határon sok képet készítettünk, ahogy éppen átlépünk egyik országból a másikba. Visegrádon áthaladva - ahol megcsodálhattuk a Dunakanyart - Szentendrére érkeztünk. Sajnos a rossz idő miatt kevés idő jutott arra, hogy megnézzük a várost, de szerencsére egy forró csoki vagy kávé mellett kipihenhettük a hosszú és eseménydús nap fáradalmait.

Szombaton a szlovén diákok Shakespeare Szentivánéji álom című balettjét nézhették meg az Operaházban, ami már magában is egy gyönyörű épület. A délutánt Budapest további nevezetességeinek látogatásával töltöttük. Sokan a Parlamentet vagy a Bazilikát látogatták meg, de akadt olyan is, aki belvárosban sétálva szuveníreket vásárolt.

A cserediákprogram még nem ért véget, ugyanis június 11. és 16. között a Karinthy Frigyes Gimnázium tanulói látogatják meg Ljubljanát.

Kardos Kinga 11. A

`

Frankethali diákcsere 2013

Ebben a tanévben is megrendezésre került a frankenthali diákcsereprogram. Hozzánk már ősszel megérkeztek a német diákok, míg a mi utazásunkra csak tavasszal került sor. Az egy hét alatt, amit itt töltöttek változatos, igen mozgalmas programokban lehetett részünk. A kommunikációs problémáink és a szorongásunk az idővel és a kellemesen együtt töltött napokkal kezdett egyre jobban feloldódni, s a végére – ha nem is hibátlanul, de – már egészen folyékony beszélgetéseket folytathattunk cseréinkkel, akiknek igyekeztünk minél emlékezetesebb perceket szerezni. Itt-tartózkodásuk alatt megismerhettek pár különleges és látványosabb magyar várost, lovas- és hangszerbemutatót láthattak, részt vehettek néhány német nyelvű órán, megkóstolhatták a változatos ízekben gazdag konyhánkat – beleértve az iskolai menzát is, és megtanulhatták a legfontosabb kifejezéseket (zsemlemorzsa, hernyó, somlói galuska). Az itt töltött egy hét tanulságokban és élményekben gazdag volt. Számunkra mindenképp, és remélem, hogy számukra is. Tavasszal, mikor még javában esett a hó és a hőmérő sem emelkedett 10 °C felé elindult a csereprogram második része, ahol mi, magyar diákok látogathattunk ki Németországba. Busszal indultunk útnak (amit a visszaútnál meg is bántunk, de erről már az előző számban részletesen lehetett olvasni), az út közel 12 órát vett igénybe, de mint tudjuk, ha jól mulat az ember, repül az idő. Este, 20 óra körül érkeztünk meg az iskolájuk elé, ahol már vártak a német diákok családjukkal. A kisváros gyönyörű volt. Az épületek mind olyanok voltak, mint egy kis mesefalu házacskái. Régi fagerendások, vagy éppen vörös téglából, borostyánnal befuttatva. A családok kedvesen fogadtak minket, új kihívást jelentett azonban számunkra a kis akcentus és a gyorsabb beszéd, sokszor csak kapkodtuk a fejünket.

A kirándulás alatt rengeteg gyönyörű német városba látogattunk el, a kultúrsokk elkerülhetetlen volt. Első célpont volt Trier, ahol egy 'római katona' körbevezetésével láthattuk a Porta Nigrát, majd később bejártuk a számos nevezetességgel büszkélkedő Mainzot is, aztán Heidelbergben sétálhattunk a hóesésben a hídon és a kastélyban. Az iskolájukban is többször megfordultunk, ami szintén lenyűgöző volt. Leginkább egy amerikai filmben lévő csillogó-villogó középiskolára emlékeztetett: mikor bevezettek a zeneterembe, ahol a kicsik még egy rögtönzött köszöntő előadást is tartottak nekünk, már szinte biztos voltam, hogy a High School Musical-be csöppentem. A tanórák izgalmasak voltak, a módszertan sokszor egészen újnak bizonyult, finoman szólva sem találkoztunk a poroszos neveléssel, amire talán sokan számítottunk.

Mindannyiunknak egy projektmunkát kellett teljesítenie a cserediákjával. Négyes csoportokra oszlottunk, így kellett rövid prezentációkat tartanunk különböző témákról. Ennek elkészítésére remek alkalom lehetett a hétvége, amikor nem előre megszervezett, hanem egyéni programok voltak. A

`

legnépszerűbbek voltak a közös vásárlások és a mozi, amiben a hétvége folyamán talán mind megfordultunk. Sok mindent sikerült tanulnunk az ott töltött idő alatt, például új szavakat, amelyeket, akkor sem tudtuk volna elkerülni, ha elugrunk előlük, hiszen negyvenet kötelességünk volt összegyűjteni (hasonlóan fontos szavakat: pitypang, gombkilincs, hajválaszték). Azt, hogy nem minden sztereotípiát kell komolyan venni, hogy Németország bizony valóban olyan gazdag, mint amilyennek mondják (egy alkalommal 10 perc alatt 70 BMW-t és Mercedest számoltunk), és hogy egy kezdődő barátságnak bizony még a nyelvi nehézségek sem állhatnak az útjába.

Forgács Krisztina 10. C

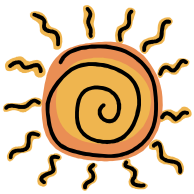
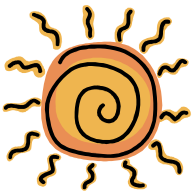
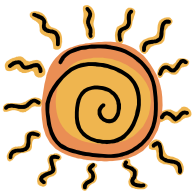

`

Versenyek

Egy diákolimpiai győzelem címszavakban

A gimnázium lány kosárcsapata négy meccset játszott a kerületi diákolimpián, négyszer győzött, aranyérmes lett, mint az elmúlt két évben. Ha a végeredményt nézzük, semmi izgalom. Érdekesebb, hogy mi volt jellemző a mérkőzések előtt, alatt és után.

Felkészülés. A játékosokat egyre kevésbé kell motiválni. Ahogy közeledik az első meccs, úgy pörögnek fel ők is, és az edzés az esélyek mérlegelésével, a lehetséges verziók megbeszélésével végződik. Többen érdeklődnek a kezdő ötösről és a választott védekezésről (zóna vagy emberfogás) is.

Első félidő. Valahogy jellemző lett a csapatra, hogy az első félidőben mindenki ideges, kapkod, emiatt sok a hiba is. A meccsek sajátossága a rövid játékidő, így mire belerázódna a csapat a játékba, addigra vége az első félidőnek.

Szünet. A legjobbkor jön, megmenti az edzőt attól, hogy agyvérzést kapjon a pálya mellett.

Második félidő. A csapat lehiggad, egy-két kosár után mindenki megnyugszik, a lányok elkezdenek játszani, lehet cserélni. És jön a kérdés: miért kell mindig ez a „fesztivál" az első félidőre?

Irányító. Évek óta a győzelem kulcsa. Ha van egy jó irányítónk, jó esélyünk van. Felviszi a labdát, kiszolgálja a többieket vagy befejezi a támadást. Nem nyerhet egymaga – de a csapat sem nélküle.

Fogadalmak. Ha megnyerjük idén az aranyérmet… És itt jönnek az ígéretek, sütiről, pizzáról, még több sütiről. Vagy valaki bejelenti, hogy neki még nincs ezüstérme, és idén arra hajt. Megígérünk neki egy verést. Ha már a fogadalmaknál tartunk.

Hangulatfelelősök. Velük jobban megy a meccsek előtti bemelegítés, sőt még az edzés is hajnali hétkor. Nélkülözhetetlenek a táborban és pizzázáskor és nem lehet kihagyni őket a kezdő ötösből sem.

Díjátvétel. Több játékosnak ez volt a harmadik aranyérme, kettőnek pedig az első. Valószínűleg nem az utolsó.

A tények: Karinthy–Vörösmarty 32:11,
Karinthy–Hengersor 23:11
Karinthy–Sztehlo 31:4
Karinthy–Pogány 24:7

Lépesfalvi Dávid